

“Les dones de les meues escultures sempre busquen tirar endavant”

CINTA SABATÉ QUEROL (TORTOSA, 1946) Escultora

L'escultura l'atrau de ben jove.

Per l'escultura he lluitat de ben menuda. Ha estat una vocació que he defensat i per la qual sempre he volgut treballar.

La seua família li va fer costat.

Órfena de pare als dos anys, la meua mare, que tenia ànima d'artista, de seguida va captar la meua il·lusió i als deu anys ja em va inscriure a l'Escola d'Art a Tortosa. Ella tenia talent, però, en aquella època, per a una dona era complicat entrar en el món de l'art. La mare m'animava i sempre em recordava la figura del meu avantpassat, l'escultor Agustí Querol.

La seua obra ha estat elogiada, però no ha estat fins fa poc que se li ha fet un reconeixement públic. Gerard Vergés va dir de vostè que era una artista massa ignorada.

Sempre he estat una gran admiradora de Vergés i sí, valorava la meua obra. La tímidesa sempre m'ha pogut a l'hora de manifestar-me públicament o fer grans proclames. En realitat, mai m'ha preocupat el màrqueting. El meu principal interès ha estat investigar i crear.

Però l'artista necessita reivindicar-se d'alguna manera. Si no ell, almenys la seua obra.

Fas obra per a comunicar-te perquè busques explicar alguna cosa. Entenc que puga semblar contradictori amb la meua trajectòria. Segurament m'hauria d'haver donat més a conèixer.

A la Tortosa dels anys 60, malgrat la grisor del moment, es genera un activisme cultural del qual participa.

Hi ha un personatge clau: mossèn Joan Antoni Martínez. Un capellà que feia teatre, vetllava pel patrimoni, era un autèntic activista cultural que va liderar al seu voltant un grup d'artistes que ambicionàvem sa-

ber més. El Bisbat el va acabar destinant a Tírig. Seria una llàstima que este home caigués en l'oblit.

El seu pas per l'Escola d'Art va canviar alguna cosa. Eren com la meua família. M'entusiasmava anar-hi. Vaig fer un bust mig d'amagat i al director li va agradar. Este fet va provocar un canvi, una mena d'obertura. A partir de llavors a mi em van dir modelar i fer escultura, i als nois pintar.

L'ingrés a Belles Arts marca un abans i un després. Entrar-hi en aquell temps era molt complicat. Per a mi va ser apoteòsic. Havia aconseguit allò que més desitjava, dedicar-me només a crear. Vaig viure la Barcelona del moment, amb els seus cinemes, teatres i museus.

De qui beu la seua obra?

Esta vida és un cadenat continu. Cap moviment artístic crea de nou, ni tan sols els dadaïstes. Els meus referents han estat l'escola catalana: Gargallo, Hugué, Clarà, González. També m'agraden Moore, Oteiza o Chillida. A la Universitat Catalana d'Estiu, on hi vaig des de 1978, primer com a alumna i després també com a professora, he conegut gent que m'ha influït molt.

Què ha volgut explicar amb la seua escultura?

La meua obra representa una dona forta, rotunda, que vol tirar endavant. L'inici de la vida, la família, també són elements que m'interessen, per això les matemàtiques, que considero un privilegi.

Ha reivindicat el paper d'una dona segura i forta molts anys abans que el #metoo.

La dona sempre ha estat forta. Però ha hagut de renunciar a moltes coses per a dedicar la seua força protectora a la família.

Com és el seu procés creatiu?

Des que començo, cada pas que faig miro que siga en si mateix una escultura. Llavors transformo, amb la dificultat que no saps quan aturar-te, sempre buscant l'harmonia i la rotunditat. Per a mi, els volums estan fets entre plans i línies, la força surt de dins cap enfora, com la vela que s'infla pel vent.

Continua treballant com sempre?

Com abans no. Hi ha peces grans que no sé si podré acabar. Amb els problemes de salut que he tingut, altres haurien tirat el barret al foc. Però soc tenaç.

La pedagogia ha estat la seua altra passió.

Quan vaig acabar Belles Arts, l'escultura va esdevenir tan important per a mi que vaig pensar que no podria dedicar-m'hi professionalment si havia de fer coses que no em satisfessin. I llavors vaig descobrir l'ensenyament.

I va passar a modelar futurs artistes.

He tingut molt bons alumnes, però per a mi tots han estat iguals. Vull dir que, més enllà de les habilitats de cadascú, sempre he cregut en la sensibilitat i creativitat dels joves.

Algún deixeble amb recorregut?

Més d'un. Però si he de dir un nom, Ignasi Blanch. Ja de menut era una persona ferma, amb un talent extraordinari.

Detecta noves veus interessants en el panorama actual?

Hem evolucionat molt cap al conceptual, els joves poden manifestar-se artísticament amb moltes menys restriccions, gràcies a les noves tecnologies. Però hauran de passar uns anys per a saber què hi ha d'art vocacional o d'entusiasme.

“El que més m'ha interessat és investigar i crear. Potser sí que m'hauria d'haver donat més a conèixer. Però la tímidesa sempre m'ha pogut a l'hora de manifestar-me públicament”.